Ч. 273. Пятниця 22 (9) грудня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові
що дня (крім неділь і
р. кат. сьвят) о 5-ій
годині по полудни.

Редакция і
Адміністрация: улиця
Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи
звертають ся лиш на
окреме жаданє і за зло-
женєм оплати почтової.

Рекламациї
незапечатані вільні від
оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в агенциї
дневників пасаж Гаєв-
мана ч. 9 і в ц. к. Ста-
роствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пере-
силкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Справи краєві

Дня 28 с. м. має зібрати ся о 10 годині перед полуднем в салі радній соймового будинку краєва Рада зелізнича на шесту звичайну сесию IV трилїтя. На порядку дневнім знаходить ся звіт Видїлу краєвого о дальшім поступі акциї зелізничої за час від 3 липня 1905. Звіт той обнимає слідуючі важнїйші справи:

Недогідности на зелізници Краків-Закопанє; — обмеженє висоти звільненя краєвого фонду зелізничого. В сій послїднїй справі предкладає Видїл краєвий, що не можна приняти більших звільнень як 300.000 К річно.

Дальше знаходить ся справа підпираня будови зелізниці Золочів-Сасів-Ушня. На основі переведених вже вступних студий технїчних і розслїдів торговельних наміряє Видїл краєвий в порозуміню з особами, що старають ся о концесию на ту зелізницю, установити остаточно трасу тої зелїзницї. По установленю напряму траси можна буде установити остаточно капітал будови зелізниці та перевести переговори з правительством і місцевими интересентами що-до фінансового забезпеченя будови згаданої зелізницї.

Будова зелізниці Львів-Підгайцї. На послїднїй сесиї завізвав сойм правительство, щоби як найскорше розпочало будову льокальної зелізниці Львів-Бережани-Підгайці. Розолюцию ту передав Видїл краєвий центральному правительству за посередництвом Намістництва. В звіті зазначено, що концесию на будову льокальної зелізниці Львів-Підгайцї надало Міністерство зелізниць документом концесийним з дня 19 серпня 1905 ґр. Романови Потоцкому, дрови Адамови Чижевичеви і Адамови Третерови.

Концесия тота буде перенесена на акцийне Товариство, котре уконституовало ся кілька днів тому назад, а в склад ради управляючої того Товариства увійшло також двох заступників Видїлу краєвого. Будова розпічне ся з весною 1906 р., а на малім просторі близько Львова мають розпочати ся роботи ще сеї зими. Реченець остаточного укінченя будови цілої лїнії установлено на 19 серпня 1908. Переведенє викупна ґрунтів і будова тої зелізниці спочиває в руках державної управи будови зелізниць у Львові.

Будова зелізниці Львів-Стоянів. Переговори з правительством що до зреалізованя тої зелізниці заведе Видїл краєвий в найблизшій будучности. Незавиcимо від вислїду повисших переговорів, чи зелізниця тота буде будована яко державна, чи яко краєва зелізниця льокальна, зарядив Видїл краєвий виготовленє проєкту тої зелізниці, щоби в случаю забезпеченя средств фінансових, потрібних на будову, можна приступити до розпочатя.

Цїла довгота лїнії Львів-Стоянів буде виносити почавши від головного двірця 87 кільометрів. — Доси виготовлено вступний проєкт для початкових 15 кільометрів і предложено міністерству зелізниць льокальних для зарядженя комісиї в цїли остаточного установленя траси межи Львовом а Малеховом. По остаточнім установленю тої траси наступить установленє висоти коштів будови.

Для дальшого простору від Ременова до Камінки переведено подрібні знимки терену а тепер виготовлюєсь подрібний проєкт для того простору в бюрі. З весною будуть заведені дальші подрібні знимки на терені а іменно для початкового простору Львів-Ременів, скоро відбуде ся ревізия траси, та для простору Камінка-Стоянів в загальній довготї около 57 кільометрів.

Будова зелізниці Мушина-Криниця. Вступну концесию на повисшу зелізницю удїлило міністерство зелізниць дрови Еберсови і инжинерови Зембіцкому.

2.

Між товаришами.

(З російского — К. Станюкевича).

(Дальше).

— Але слухай, Артемєв... там буде тобі лїпше! — почав на ново.

— Лїпше на чужинї? Атже я, ваше благородіє, умру від самої туги. А тут же свої, рідні товариші. Они бодай будуть мати милосердіє над чоловіком. Слово можна до них промовити... А там? Не губіть мене, ваше благородіє, позвольте менї тут лишити ся! Я вскорі поправлю ся, скоро лиш прийдемо до теплїйших країв і я знов стану добрим моряком, ваше благородіє! — благав моряк, немов би хотів оправдувати ся за свою недугу і за те, що не міг тепер бути правдивим, добрим моряком.

Зворушений тою розпукою, відчув лікар жорстокість своєї постанови і відозвав ся приязно:

— Ну, ну, про мене, не зворушуй ся так брате. — Коли ніяк не хочеш, то лиши ся тут!

Веселий, вдячний усьміх роз'яснив блїде як смерть лице Артемєва і він сказав з сердечним теплом:

— Нїколи вам того не забуду, ваше благородіє!

Лїкар пійшов знов до капітана, описав єму розпуку молодого моряка і просив єго сам тепер о позволенє, аби лишити єго на кораблі. Капітан радо згодив ся на те і замітив:

— Вскорі будемо в горячих краях... Чудесний воздух... Може там полїпшить ся Артемєви, як гадаєте, доктор?

— На жаль, бідолаху нїчого не уратує. Єго днї почислені! — відповів молодий лїкар певним голосом і навіть чув ся трохи обидженим, що капітан вповнї довіряв єго повазї.

— А який то добрий моряк був! — замітив капітан з жалем.

Коли на сходинах — так сказатиб в клюбі моряків, де всї події обговорювали ся — стало звістним, що Артемєв мало що не попав до французского шпиталя і що остаточно лишає ся на корветї, всї моряки щиро утїшили ся за свого товариша.

З усїх сторін падали замітки:

— Коли вже раз умирати, то хоч між власними товаришами, а не як пес під чужим плотом.

— Очивидно.... Инакше радше просто в море!

— Тут має бодай свою опіку... а там нехай хто зрозуміє, що плетуть!

— І без сьвященика... так без сповіди умирати!

— І що він собі вигадав, той доктор! До Французів! І він має бути добрий!

— Та добрий... а все таки!

— Він дуже молодий.

— Він доктор і навіть того не розуміє, що не подобає умирати між чужими людьми; паньству може то всьо одно, але російский моряк на таке не згодить ся — закінчив старий підофіцир Архіпов самосьвідомо, покурюючи люльку, опертий о бочку з водою, довкола котрої утворив ся кружок людий.

Коли люлька добре розгорілась, додав він рішучо і строго:

— То-то іменно й є! Розумний і учений, а не богато має розуму! Розуму треба насамперед набрати ся, брате! Але не: До Французів! Виходить так, немов би доктор був сам Французом!

Всї на хвилю замовкли, немов би найшли розвязку загадки. Суд такого міродайного чоловіка, як був підофіцир Архіпов, котрого всї моряки поважали задля єго справедливости, був свого рода рішаючим і оконечним.

І від тої хвилї наш любий лікар носив у вояків жартобливе призвище „Француз“.

— Слухайте, любий пане фельчер, Ігнате Степаничу, чи Ванька Артемєв мусить дійстно... умерти?

З тими словами обернув ся молодий широкоплечий, темний моряк до наближаючого ся дозорця недужих. Тим моряком був добродушний Рябкин, котрого синїй ніс зраджував сейчас єго найбільшу хибу; ославлений, веселий хлопака, балакун і оповідач, неустрашимий моряк і нестримний гуляка і пияниця, котрий коли дістав ся на берег, пропивав не лише свої гроші, але й всї свої річи.

Фельчер, чоловік може сорока лїт, з червоним як жар волосєм, цїлий покритий веснушками, поморщений і поганий, хоч в очах кронштадских служниць уважав себе за непоборимого Дон Гуана, зробив поважний вид, який підглянув у лїкарів, заткнув палець за

Маєтности єрусалимского грецкого патріархату на Буковині.

Недавно тому згадували ми за черновецкою „Буковиною“ про продаж маєтности гробу Господнього на Буковині. В справі сій, котра може бути стоїть в якійсь звязи також і з недавною гостиною грецкого короля у Відни, пише під наведеним повисше заголовком „Politische Correspondenz“, що слїдує:

В полїтичних кругах атиньских слїдять з пильною увагою за розвоєм пляну поселеня Греків в Єрусалимі, що має наступити в інтересї тамошного грецкого патіархату. Коли недавно тому складка на „лепту для гробу Господнього“, котрою мали бути покриті потреби грецкого патріархату, не осягнула своєї цїли, придумало грецке правительство поселити в Єрусалимі грецких путників, щоби в той спосіб утворити там елємент, на котрий би грецкий патріархат міг там серед всяких обставин числити. Православні Араби, хоч патріархат їх щедро запомагає, бо платить за них всякі податки, суть все-таки людьми, на котрих не можна спустяти ся. П. Александропульос, грецкий ґенеральний консуль в Єрусалимі, предложив вже тамошному грецкому патріархатови проєкт кольонїзациї, після котрого має патріархат побудувати на передмістю Нікифорія в Єрусалимі яких 200 домів, щоби в них помістити грецких поселенців. Але що на побудоване тих домів нема потрібного капіталу, то п. Александропульос предложив продаж тих маєтностий, які грецкий патріархат в Єрусалимі має на Буковинї, а котрі представляють вартість 1,600.000 корон.

Тоті маєтности то дарунок, який в минувших столїтях волоскі бояри жертвували для гробу Господнього. Позаяк всїлякі особи, кажучи, що нїби то уплатили якісь задатки, загорнули часть тих маєтностий в свої руки, то давнїйший патріарх єрусалимский, Нікодим, вислав був комісию на Буковину, щоби она перевела переговори в справі сплати тих довгів. На предложене тої комісиї затягнув був патріах Нікодим в однім австрийскім банку позичку в сумі 400.000 зр., а в застав віддав доходи з тих маєтностий. Тими доходами мали сплачувати ся проценти і амортизувати довг. Тепер сплачена вже позичка до половини і остало ся до сплати ще 200.000 зр. Комісия, зложена з епіскопа з Неаполїса (в Палестинї) Арсенїя, бувшого делеґата патріархату в Константинополи, і з правних дорадників патріархату, має виїхати на Буковину, щоби там залагодити формальности продажі. Тимчасом архімандрит Ґлїкерій, репрезентант патріархату в Константинополи, подав просьбу до Порти о вироблене султаньского розпорядженя, надаючого патріархатови в Єрусалимі право до продажи маєтностий гробу Господнього на Буковинї.

Здає ся однак, що не всї черцї, що творять братство гробу Господнього, годять ся на постанову греко-православного патріархату в Єрусалимі в справі продажи тих великих маєтностий на Буковинї. При великім розладі, який панує тепер у фінансовій управі патріархату, настала обава, що не всї гроші, узискані з продажи, були би ужиті на ту цїль, на яку призначені. Противники продажи просили вже навіть о посередництво екуменьского патріархату а Йоахим III. на засїданю сьв. синоду вказав на опір, який стрічає плян продажи у деяких членів братства гробу Господнього. Сьв. синод удобрив єго предложене, щоби письменно поручити єрусалимскому патріарсї, аби він перед викованем пляну ще раз добре розважив собі сю справу. Можна однак предвиджувати, що єрусалимский патріарх Дамян не послухає ради константинопольского патріархату.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Події в Росиї. — Японія а Корея

З Відня доносять, що Рада державна буде скликана в другій половині січня а імовірно вже дня 16 січня. Віденьскі ґазети доносять також, що президент міністрів бар. Ґавч велїв доручити поодиноким клюбам материял, який зібрало правительство в справі реформи виборчої.

Після послїдних вістий з Петербурга напрям конституцийний в окруженю царя і в правительстві взяв рішучо верх а то головно длятого, що цар єсть за заведенем конституциї. Однакож постановлено рішучо і енерґічно душити всї об'яви революцийні а репресия тота проявила ся вже цїлим рядом фактів, як арештованем членів комітету робітничого, проводирів страйку урядничого і т д. Питане лиш, чи правительство зможе переводити репресию в виду того, що в армії заворушило ся також і нема певности, чи на ню можна спустити ся.

Але тота постанова здушити силою весь рух революцийний викликала знову опір зі сторони невдоволених елементів, наслїдком чого став ся новий ґенеральний страйк, про котрий з Москви так доносять: Внаслїдок загального страйку цїле публичне житє в застої. Трамвай електричний не курсує. Урядники громадскої управи і земств застановили роботу вчера в полудне. Богато великих фабрик застановило рух; 50.000 робітників страйкує. Позаяк анї одна друкарня не працює, ґазети нинї не вийдуть. Нинї буде також більша часть шкіл замкнена а ученики будуть вже тепер розпущені на сьвята. Склепи з горівкою всї позамикані. Союз інжинерів прилучив ся до страйку. Також урядники почтові і телеґрафічні ухвалили на своїм конґресї прилучити ся до загального страйку. Урядники банкові мабуть нинї застановлять роботу. Внаслїдок того, що стация електрична станула, місто єсть без осьвітленя. Театр і клюби замкнені. В бюрах почтових треба було вчера з браку осьвітленя застановити роботу. Богато склепів стоїть вже від вчера полудня замкнені, инші замкнено вечером з браку електричного осьвітленя.

Кажуть, що в Москві збунтовав ся цїлий ростовский полк а проводирем бунту єсть якийсь охотник Скабаров. Депутация полку під єго проводом явила ся у коменданта дивізиї Павловского і предложила єму свої жаданя уложені в 20 точках. В касарни того полку відбуло ся велике віче войскове, на котрім жадано свободи для народу і армії. Перший баталїон астраханьского полку, що стоїть в тій самій касарни, не хотів прилучити ся до бунту; зато прилучила ся артилєрия. Ростовский полк забрав величезний запас набоїв.

З Петербурга доносять через Берлин, що там утворив ся войсковий союз, котрий буде підпирати революцийну партию і разом з нею домагати ся скорого скликаня Думи. Члени союза обовязали ся відмовити послуху, колиб їм казано стріляти до народу. — З Риґи наспіла вість, що лотиські повстанцї в охрестности Риґи видали войску формальну битву, підчас котрої войско потерпіло велику страту; кавалєрию і артилєрию побито, богато вояків зловлено. Революционісти суть добре узброєні.

З Токіо доносять, що тайна рада приняла вчера виготовлений проєкт установленя

ґузики свого мундура і відповів не без гордости:

— Туберкули... нїчого не порадиш, брате!

— Отже сухоти?

— Пневмонія один род — туберкули другий. Впрочім ти тої науки все таки не зрозумієш, брате — не для тебе она писана, до того бути знатоком — говорив фельчер дальше, бо любив похваляти ся перед моряками ріжними ученими словами. — Можу тобі лиш одно сказати: бідному Артемєву не довго вже жити.

— Але нї! — скрикнув наляканий Рябкин.

— Нема нїякого „але“; з туберкулами нема жарту, они й коня повалять, не лише чоловіка!

— Але, як жаль того хлопця, братя! Який він добрий і сердечний! — сказав Рябкин і звичайний веселий усьміх щез з єго лиця. І всї, що довкола стояли, жалували Артемєва.

— За скоро, друже, хорониш єго — обернув ся старий підофіцир строго і приказуючо до фельчера. — Може Господь не послухає тебе і твого доктора і виратує єго!

— Про мене! Нехай жиє і буде здоров. Не я то кажу, а наука!

— Наука! — сказав Архіпов згірдно, протягаючи голос. — Бог і науку оберне, коли така єго воля.

І Архіпов віткнув люльку в кишеню і вийшов поволи з круга бесїдуючих.

Фельчер здвигнув безнадійно плечима, немов би хотів сказати: „Ах, з вами нема що говорити!“

III.

Два тиждні опісля корвета плила по морях в напрямі полудневих країв. Погода була пречудна. На небі нї одної хмарки. Лаґідний, все в однім напрямі віючий пасатовий вітер і вогкий холод океану лагодили спеку.

Корвета, цїла вкрита вітрилами, ішла зі скоростию сїмох, вісьмох вузлів на годину. Не дармо називають моряки плавбу в горячих околицях під теплими вітрами „сухопутною їздою“. То справдї спокійна, сухопутна їзда! Не треба там зміняти положеня вітрил. І для моряків приходить тепер наспокійнїйший час житя на мори. Варту відбувають частями і моряки тїшать ся з того. Не треба побоювати ся нїякої бурі і непогоди, спускати линов, розвивати або звивати вітрил, словом не треба бути заєдно на сторожи. В часї тих варт нема майже нїчого до роботи. І моряки проводять час на балаканинї, на споминах про вітчину, деколи забавляють ся видом китів, що викидають з себе струї води в гору, глядять при сьвітлї сонця на блискучі лїтаючі риби, на малі морскі ластівки, що відлїтають далеко від берегів, на великаньского білого як сніг альбатроса і меви, що високо кружляють у воздусї. І в тих пречудних підрівникових ночах з безлїчию блискучих звізд — в тих ночах, коли цїла залога корабля спить на покладї, сїдають вартові в кружок і скорочують собі час ще сердечнїйшими споминами і всїлякими казками, які котрийсь із спосібнїйших оповідачів розказує для загального вдоволеня.

(Дальше буде).

уряду ґенерального резидента на Кореї. Проєкт той буде нині оголошений. Ґенеральний резидент має стояти під безпосередною властию японьского цісаря а не правительства. Відповідно до бажаня корейского цісаря буде іменований резидентом маркіз Іто. Урядоване єго на Кореї — як кажуть — буде лиш коротке.

Новинки.

Львів, дня 21-го грудня 1905.

— **Рішенє Найвисшого трибуналу.** Найвисший трибунал орік, що товариства, котрі на основі своїх статутів устроюють якісь театральні вистави, концерти і т. п. і зголошують їх до політичних властий, лише тоді тих повідомлень не остемпльовують (1 К від аркуша), коли дотичне представленє устроює ся виключно для своїх членів.

— **Невірні чутки.** Деякі з ґазет донесли, немов би Міністерство війни поручило командантам корпусів обмежити відпустки вояків на Різдвяні сьвята, а офіцирам уділяти відпустки лише в надзвичайних случаях. Кореспонденцийне бюро простує на основі достовірних інформаций, що Міністерство війни не видавало таких поручень корпусним командам.

— **Дрібні вісти.** На шляху зелїзниці Львів-Підгайцї розпочали ся земні роботи коло личаківскої рогачки. — В Горинци, чесанівского повіта, отворить ся з Новим роком телеґрафічна стация. — З Відня доносять, що увязнено там почтмайстра Юлїя Краля, котрий мав здефравдувати з касових гроший 40 до 50 тисяч корон, а 80 тисяч приватних. — Місцевість Рудольфсверт в Країнї навістило в понеділок над раном трикратне землетрясенє. — В Рясні польскій під Львовом придержано оногди 8-лїтного хлопця, Стефаня Гаврилюка, котрий утік перед тиждием з дому родичів і волочив ся по селї. За причину своєї утечі подав хлопець, що мати в страшний спосіб на ним знущає ся.

— **Збори державних урядників** в Бучачи відбули ся дня 17 с. м. Тяжкі материяльні обставини, місцева дорожня мешкань, а ще більше артикулів живности, порушили так урядників, що рішили внести на руки п. Президента міністрів петицию о часовий додаток дорожняний, заки платня зістане підвисшена. Крім того вибрано комісию, котра має розслідити причину небувалої дорожнї в Бучачи.

— **Страшна катастрофа.** В фабрицї стали в Гомкурс, у Франциї — як пишуть з Парижа — затроїло ся з незвістної причини 24 робітників, занятих чищенєм рур. Взиваючих помочи хотіли ратувати два дозорцї робітників, але й ті на місци погибли. Ті робітники по більшій части Італїянцї і тамошні піддані.

— **Траґічна смерть сербского писателя.** З Білгорода доносять: Один із звістних сербских писателїв драматичних, Милош Звєтич, котрий придбав собі особливо двома драматами „Немания“ і „Могучий Душан“ широкий розголос в своїй вітчинї, дістав ся оногди на улици під колеса поїзду і при тім зазнав так тяжких покалїчень, що небавом закінчив житє. Звєтич був також драматичним артистом в королївскім театрі в Білгородї.

— **Нещастна пригода.** З Бялої доносять: Візник Кароль Вільгельм їхав оногди однокінним візком до Старого Більска. В дорозї заснув, а кінь слїпий на обоє очий, не чуючи проводу, завернув в рів і виверпув візок. Вільгельм випав з візка так нещасливо, що погиб на місци.

— **Огнї.** З Каменеччини пишуть: Дня 14 с. м. о годинї чверть на 10 в ночи вибухла пожежа в обійстю Василя Скопика, господаря в Сушнї. Завдяки місцевій сторожи пожарній не дано огневи розгукатись хотяй дув сильний північно-західний вітер і о кілька кроків стояло богато соломою критих будинків, бо згоріла лиш обора того господаря, а всьо проче уратовано. В тім огни згоріли 3 конї вартости 800 К, 5 овець, бугай, віз і другі рільничі прилади. Цїлу шкоду обчислено на суму 2342, а з того обезпечено в тов. „Днїстер“ на суму 400 К. Огонь був підложений. Підозрінє паде на одного парубка, котрого сей господар не хотїв дальше в службі тримати, а приняв другого. — Дня 13 с. м. вибух грізний пожар на фільварку в Кобиловолоках, теребовельского повіта, але завдяки пожарному „Соколови“, угашено єго скоро. — Дня 17 с. м. о годинї 10 вечером почала горіти в тім самім селї хата Пилипа Внука, де вже всї спали. Огонь завдяки тамже „Соколам“ за хвилю угашено, при чім годить ся замітити, що члени того пожарного товариства з нараженєм власного житя збудили і винесли з огню загорілих домагорів, котрі не знали, що з ними дїє ся.

— **Напад посла на посла.** З Живця телеґрафують до одної з львівских часописий, що селяньский посол до ради державної Фіяк, котрий чув від давна жаль до другого селяньского посла Кубика, скористав із случаю, що Кубик їде сам в передїлї ваґона і всїв в Більску до того самого передїлу. Коли поїзд переїздив відтак через тунель, кинув ся Фіяк на Кубика і побив єго. Справа опре ся о суд.

— **Львівскі злодії.** Передвчера по полудни стояв у Львові коло кавярнї „Едісон“ старий жид Хаїм Ґрінбавм з Динова і держав в руках 10 клґ. сушених грибів на продаж. До него приступило двох якихсь порядно одїтих молодих людий і по торзї купили від Ґрінбавма гриби за 50 корон. Позаяк Ґрінбавм не міг видати із мнимого 1000-коронового банкнота решти, попросили єго купуючі, аби він з ними пішов до їх мешканя при ул. Кароля-Людвика ч. 7, де єму мали заплатити. Перед тим однако забрали від него на рахунок решти, яку мав їм видати, 300 корон. Але коли один з незнакомих опинив ся з Ґрінбавмом на II. поверсї згаданої каменицї, збіг чим скорше сходами на долину і щез з своїм товаришом, котрий дожидав єго в сїнех, в уличній товпі без слїду. Повідомлена о тїй крадежи поліция зарядила слїдство, аби викрити хитрих злодїїв.

— **З „Народної Гостинницї“.** Вп. членів нашого тов-а повідомляємо, що камениця т. є. будучий наш готель вже накритий дахом. З весною буде отже викінчений і в лїтї до ужитку відданий. При тїй нагодї пригадуємо Вп. членам нашу допись, яку їм доручено враз із звітом за 1904 рік, в котрій ми просили їх, щоби зволили кождий в крузї своїх знакомих потрудити ся о придбанє більшого числа членів для нашого товариства. До нинїшнього дня приступило всїх членів 326; коли би отже кождий з тих постарав ся о 2—3 нових, товариство наше хоть молоде стануло би вже що до числа членів між найстаршими, на чім нам дуже залежить і о що дуже просимо. Предсїдатель Ради В. Нагірний.

† **Помер** Данило Ковальский, емеритований управитель школи в Кобиловолоках, теребовельского повіта, дня 9-го с. м. в 77-ім роцї житя. Покійний за свої великі заслуги на поли народної просьвіти тїшив ся загальним признанєм і любовію, доказом чого був величавий похорон, на котрім помимо непогоди зібрало ся велике число людий, а то місцеве і замісцеве духовеньство, учительство, інтелїґенция, селяни і шкільна дїтвора.

Телеґрами.

Будапешт 21 грудня. Король не приняв димісиї кабінету бар. Феєрваріго. Дотичне урядове оголошенє має появити ся нинї.

Станиславів 21 грудня. Рух загальний на шляху Коломия-Слобода Рунґурска-Копальня і Надвірняньске передмістє-Шепарівцї-Княждвір привернено вчера. Також на шляху Долина-Вигода привернено вчера загальний рух.

Цетинє 21 грудня. Правительство повідомило репрезентантів держав, що князівство Чорногора перестало бути автократичним а стало ся конституцийною монархією.

Москва 21 грудня. Сеї ночи арештовано богато проводирів і делеґатів робітничих. Збори страйкуючих розбили козаки. Тутешні заступники „Союза Союзів“ ухвалили прилучити ся до страйку, щоби підперти революцию пролєтарияту.

Петербург 21 грудня. Нова ґазета „Молва“ (давна „Русь“) оголошує отверте письмо члена бюра земств Стаховича, котрий обжаловує публично міністра справ внутрішних Дурново на основі документів о численні підкупства, яких він допустив ся підчас послїдної війни при доставах для войска.

Льондон 21 грудня. До „Daily Telegr.“ доносять з Токіо: Маркі Саіонджі, проводир лїберальної партиї, одержав місию утвореня кабінету. — Ґазета „Кокумін“ доносить, що межи Хіною а Японією заключено тайний договір, признаючий Японії значні користи.

Петербург 21 грудня. Бурмістр Москви Ґучков, котрого покликано тут до участи в конференциї над законом виборчим, одержав вчера рано повідомленє з Царского Села, що цар єго не приймив. З тої причини Ґучков виїхав зараз до Москви. (Сей Ґучков — їх єсть трох — єсть представителем крайної реакциї, а факт, що цар відмовив єго принятя, треба уважати за знак, що напрям конституцийний взяв верх. — Ред.).

Москва 21 грудня. Складачі друкарскі увязнили видавця „Русск. Слова“ і цїлий персонал службовий а в друкарни тої ґазети видали перше число робітничої ґазети, в котрім містить ся відозва до народу взиваюча до енерґічного приготовленя збройної революциї. Часопись „Борба“ сконфісковано за видрукованє революцийної відозви.

Курс львівский.

Дня 20-го грудня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	558·—	568·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	576·—	584·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 % преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот $4^1/_2$ %	100·70	101·40
$4^1/_2$ % листи застав. Банку краєв.	101·75	101·45
4 % листи застав. Банку краєв. .	99·—	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4 % . . .	99·—	—·—
„ „ 4 % льос. в $41^1/_2$ лїт.	99·—	—·—
„ „ 4 % льос. в 56 лїт.	98·60	99·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5 % II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$ % . .	100·80	101·50
Зелїз. льокаль. „ 4 % по 200 кор.	98·70	99·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6 %	—·—	—·—
„ „ 4 % по 200 кор.	99·—	99·70
„ м. Львова 4 % по 200 кор.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·85	52·85
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	31·25	33·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	60·—	64·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	24·40	26·40
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.



5 корон і більше денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машині. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має впливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. BITTIK і Сп. Прага, Петерсплац 7. I.—469.

Інсерати

приймає

Агенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гаусмана ч. 9.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на 4% і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниці почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жадане **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за ескоптом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Дністер" своїм членам на **6%**; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 **літ**; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) **5%**; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Дністра".**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тілько **члени обезпечені в „Дністрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цілі. — Дотепер уділив „Дністер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Дністер" з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	**1,783.673 К**	**Позички уділені** .	**1,616.402 К**
Уділи членьскі . .	**139.117 К**	**Цінні папери** . .	**123.627 К**
		Льокациї . . .	**169.456 К**
Фонди резервові .	**26.576 К**	**На рахунку біж.** .	**81.968 К**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).